

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017201716
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1017201716.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): D. G. F., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Senegalská republika, aktuálne s miestom pobytu v Pobytovom tábore Rohovce, bez platného dokladu totožnosti, zastúpeného Ligou za ľudské práva, občianske združenie so sídlom Štúrova 3, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o správnej žalobe vo veciach azylu, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4SaZ/6/2017-25 zo dňa 06.12.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-DS-27-14/2017-Ž zo dňa 11.09.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 480/2002 Z.z.“) zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú a súčasne vyslovil, že na konanie je príslušná Česká republika.

2. Preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že preverení daktyloskopických odtlačkov prstov sťažovateľa podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o

medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“) bolo zistené, že sťažovateľ požiadal o udelenie azylu v Českej republike opakovane dňa 19.02.2008, 30.09.2009 a 05.11.2013, pričom tento členský štát 31.8.2017 písomne akceptoval žiadosť o prijatie späť sťažovateľa podľa čl. 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia.

3. Ďalej dôvodil, že odovzdaním sťažovateľa do Českej republiky nebude zabránené viesť prípadný rodinný život, nakoľko je to matka jeho dcér, ktorá mu bráni kontaktu s dcérami. Tiež poukázal na skutočnosť, že tento konflikt s bývalou manželkou mal možnosť vyriešiť po dobu predchádzajúcich 12 rokov.

II.

Konanie na Krajskom súde

4. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci azylu podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- sťažovateľ uznal, že na prijatie zodpovednosti podľa Dublinského nariadenia niet právneho nároku, avšak nemožno vylúčiť, že žiadosť o udelenie azylu je legitímnym inštitútom pre zabezpečenie rešpektovania jeho práv, a to zlúčenia s rodinou;
- poukázal na § 9 zák. č. 480/2002 Z.z.;
- namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, keď žalovaný nezohľadnil jeho psychický stav a v tom smere zhoršený zdravotný stav.

5. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 207 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- žalovaný z výpovedí sťažovateľa, vykonanej lustrácie, ako aj z reakcie partnerského dublinského strediska v Českej republike zistil, že sťažovateľ v minulosti opakovane požiadal o azyl v Českej republike, čo bolo dôvodom pre aplikáciu príslušných ustanovení zák. č. 480/2002 Z.z. (§ 11 ods. 3), resp. Dublinského nariadenia;
- z obsahu dotazníka spísaného za prítomnosti zástupkyne sťažovateľa vyplýva, že žalovaný sa pred začatím spisovania dotazníka opýtal sťažovateľa, či mu jeho zdravotný stav dovoľuje vypovedať, na čo tento odpovedal kladne, pričom ani prítomná zástupkyňa v priebehu spísania dotazníka nijakým spôsobom nenamietala akúkoľvek indispozíciu sťažovateľa;
- žalovaný bez akýchkoľvek pochybností zistil, že sťažovateľ požiadal o azyl v rokoch 2008, 2009 a 2013 v Českej republike a z tohto dôvodu je preskúmané rozhodnutie v súlade s čl. 3 ods. 1, čl. 7 Dublinského nariadenia;
- postup Slovenskej republiky voči osobe sťažovateľa, spočívajúci v prijatí zodpovednosti za posúdenie jeho aktuálnej žiadosti podľa čl. 17 ods.1 Dublinského nariadenia je iba jej oprávnením;
- argumentácia sťažovateľa je účelová, scestná a protirečiaca sa vlastným vyhláseniam, produkovaným v priebehu azylového konania.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

6. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- žalovaný v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozhodnutia, nijako nezohľadnil psychický stav sťažovateľa, ktorý sa v priebehu konania prejavoval samomluvou, zvýšenou nervozitou,

či značnými výkyvmi nálad, pričom mal povinnosť riadne preskúmať osobné pomery žiadateľa o azyl, vrátane jeho psychického stavu;

- krajský súd vyššie uvedenú námietku nesprávne označil za účelovú, pretože vzhľadom na celkovú dĺžku konania nemožno za riadne preskúmanie psychického stavu považovať jednu otázku položenú počas pohovoru;

- v zmysle Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R(80)2 o vykonávaní právomoci voľnej úvahy

· správny orgán uplatňujúci správnu úvahu má rozhodovať objektívne a nestranne, berúc do úvahy všetky relevantné skutočnosti, uplatňuje princíp rovnosti a konzistentným spôsobom aplikuje všeobecné správne postupy, prihliadajúc na individuálne okolnosti každého prípadu;

· akékoľvek všeobecné administratívne postupy, používané pri uplatňovaní správnej úvahy sú verejné alebo komunikované účastníkovi konania vhodným spôsobom, na jeho žiadosť, či už pred alebo po vydaní predmetného rozhodnutia - túto povinnosť si žalovaný nesplnil;

· rozhodnutie vydané v rámci výkonu právomoci voľnej úvahy je predmetom kontroly zákonnosti súdom alebo iným nezávislým orgánom, a preto mal krajský súd riadne preskúmať námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany žalovaného.

8. Sťažovateľ v súlade s § 447 S.s.p. navrhol, aby kasačný súd uznesením priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok, nakoľko okamžitým výkonom, preskúmaného rozhodnutia a jeho ďalšími právnymi následkami by sťažovateľovi hrozila závažná ujma, spočívajúca v hrozbe vyhodenia z Českej republiky a porušení práva na rodinný a súkromný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Sťažovateľ je otcom dvoch maloletých detí- slovenských štátnych občanov. V prípade jeho detí je závažnou ujmov aj porušenie zásady najlepšieho záujmu dieťaťa, konkrétne práva na rodičovskú starostlivosť oboch rodičov.

9. Ďalej s poukazom na § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. uviedol, že dôvody pre ktoré možno udeliť humanitárny azyl nie sú zákonom striktné vymedzené, preto pokiaľ právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje výslovne iný inštitút, ktorý by mohol sťažovateľ využiť na zlúčenie rodiny, azylové konanie možno považovať za legitímny právny inštitút na zabezpečenie rešpektovania svojich práv.

10. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

B)

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa zo dňa 05.02.2018 stručne popísal priebeh a výsledky konania o žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu. Návrh na priznanie odkladného účinku považoval za potrebné zamietnuť. Zdôraznil, že odovzdaním sťažovateľa do Českej republiky nedôjde k porušeniu jeho práva na rodinný život. Tiež poukázal na sťažovateľom v priebehu azylového konania prezentované problémy vo vzťahu s manželkou, na vyriešenie ktorých mal predchádzajúcich dvanásť rokov, pričom tak neurobil. Ďalej uviedol, že na zlúčenie rodiny cudzinca s výnimkou prípadov uvedených v § 10, § 13b a § 31a zák. č. 480/2002 Z.z. sa vzťahuje zákon č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu.

III.

Právny názor kasačného súdu

13. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.

o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť (§ 461 S.s.p.).

14. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 11 ods. 1 písm. c) zák. č. 480/2002 Z.z. ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Podľa § 11 ods. 3 zák. č. 480/2002 Z.z. ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o udelenie azylu; počas zisťovania neplynie lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c) uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu.

15. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zák. č. 480/2002 Z.z. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zák. č. 480/2002 Z.z., t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

16. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

17. Zamietnutie žiadosti ako neprípustnej podľa § 11 ods. 1 písm. c) zák. č. 480/2002 Z.z. je rozhodnutím svojím charakterom procesnej povahy, pričom príslušný správny orgán nepristúpi k preskúmaniu dôvodov podanej žiadosti, nakoľko zistil, že podľa Dublinského nariadenia je na konanie o udelenie azylu príslušný iný členský štát Európskej únie. Takémuto rozhodnutiu predchádza tzv. dublinské konanie, ktorého úlohou je zistiť, ktorý členský štát je príslušný na posúdenie žiadosti o azyl.

18. Z obsahu administratívneho spisu (č.l. 41, MU-DS-27-4/2017-Ž) vyplynulo, že sťažovateľ požiadal o azyl v Českej republike trikrát, a to 19.02.2008, 30.09.2009 a 05.11.2013. Na území Slovenskej republiky sťažovateľ požiadal o udelenie azylu dňa 12.08.2017. Dňa 28.08.2017 bola Českej republike zaslaná žiadosť o vzatie späť sťažovateľa, ktorá bola listom zo dňa 31.08.2017 akceptovaná.

19. Na základe týchto skutočností žalovaný o žiadosti rozhodol preskúmaným rozhodnutím tak, že žiadosť v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) zák. č. 480/2002 Z.z. zamietol ako neprípustnú a súčasne rozhodol, že na konanie je príslušná Česká republika.

20. Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom sťažovateľa, lustráciami v informačných systémoch a obsahom písomnej odpovede na dopyt žalovaného z Ministerstva vnútra Českej republiky, Odboru azylovej a migračnej politiky, ktoré vyhodnotil z hľadiska zodpovednosti za posúdenie žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu v zmysle Dublinského nariadenia.

21. Z preskúmaného rozhodnutia je zrejmé, že dňa 31.08.2017 Česká republika vo svojej odpovedi akceptovala žiadosť o vzatie späť sťažovateľa podľa čl. 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia. V konaní pred žalovaným bolo teda bez akýchkoľvek pochybností zistené, že sťažovateľ v minulosti trikrát požiadal o udelenie azylu v Českej republike, čo napokon ani sťažovateľ nespochybňoval. Ak teda žalovaný rozhodol o tom, že na prejednanie aktuálnej žiadosti sťažovateľa o azyl je príslušná Česká republika, rozhodnutie je v súlade s čl. 3 ods. 1 a čl. 7 Dublinského nariadenia.

22. Sťažnostný bod, v ktorom sťažovateľ zmieňoval svoj nepriaznivý zdravotný stav v čase vykonania vstupného pohovoru, ako aj ďalej v priebehu konania, kasačný súd považoval za nedôvodný. Vychádzal rovnako ako krajský súd z obsahu dotazníka, spísaného za prítomnosti právnej zástupkyne sťažovateľa, podľa ktorého sa žalovaný na začiatku jeho spisovania opýtal sťažovateľa, či mu jeho zdravotný stav dovoľuje vypovedať, na čo tento uviedol že áno. Právna zástupkyňa ani samotný sťažovateľ v priebehu spisovania dotazníka nijakým spôsobom nenamietali akúkoľvek jeho indispozíciu. Z obsahu administratívneho spisu ďalej nevyplýva, žeby sa sťažovateľ alebo jeho právna zástupkyňa v priebehu konania sťažovali na akékoľvek jeho zdravotné ťažkosti. Podľa záznamu o oboznámení sa so spisovým materiálom ČAS: MU-DS-27-11/2017-Ž zo dňa 05.09.2017 bola právna zástupkyňa sťažovateľa oboznámená so spisovým materiálom (č.l. 1-57), pričom túto skutočnosť ako aj primeranosť poskytnutého času na tento úkon potvrdila svojim podpisom. Následne bolo žalovanému doručené stanovisko právnej zástupkyne zo dňa 06.09.2017, v ktorom poukazovala na rodinnú situáciu sťažovateľa a žiadosti o aplikáciu čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia, avšak ani v tomto stanovisku nenamietala žiadne zdravotné ťažkosti u sťažovateľa.

Podľa čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia odchylné od článku 3 ods. 1 môže každý členský štát rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.

Členský štát, ktorý sa rozhodne posúdiť žiadosť o medzinárodnú ochranu podľa tohto odseku, sa stane zodpovedným členským štátom a prevezme záväzky súvisiace s takouto zodpovednosťou. V príslušných prípadoch informuje prostredníctvom elektronickej komunikačnej siete "DubliNet" vytvorenej na základe článku 18 nariadenia (ES) č. 1560/2003 členský štát, ktorý bol predtým zodpovedný, členský štát, ktorý uskutočňuje proces určenia zodpovedného členského štátu alebo členský štát, ktorý bol dožiadaný, aby prevzal žiadateľa, alebo ho prijal späť.

Členský štát, ktorý sa v súlade s týmto odsekom stáva zodpovedným, túto skutočnosť bezodkladne uvedie v systéme Eurodac v súlade s nariadením (EÚ) č. 603/2013 doplnením dátumu, kedy bolo prijaté rozhodnutie posúdiť žiadosť.

23. Napokon kasačný súd nepovažoval za dôvodný ani sťažnostný bod, v ktorom sa sťažovateľ s poukazom na jeho rodinnú situáciu, resp. v správnej žalobe aj na jeho psychický stav, dožadoval prijatia zodpovednosti za posúdenie jeho žiadosti o udelenie azylu Slovenskou republikou postupom podľa čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia. Stotožnil sa pritom so závermi krajského súdu, v zmysle ktorých je takýto postup oprávnením členského štátu. Je pritom na správnej úvahe žalovaného, či považuje za potrebné túto možnosť využiť.

24. Podrobný výklad čl. 17 ods. 1 vo vzťahu k prípadom žiadateľom so zdravotnými problémami poskytol Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) v rozsudku C. K. a ďalší proti Slovinsku (C-578/16 PPU). Zdôraznil, že premiestnenie žiadateľa podľa Dublinského nariadenia možno vykonať len za podmienok, ktoré vylučujú, že toto premiestnenie bude pre dotknutú osobu (žiadateľa) predstavovať skutočné riziko, že bude vystavená neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 4 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Pri určení intenzity, kedy by dôsledky premiestnenia žiadateľa s ohľadom na jeho zdravotný stav dosiahli porušenie čl. 4 Charty, Súdny dvor vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 3 Dohovoru (napr. rozsudok zo dňa 13.12.2016, Paphshvili proti Belgicku, sťažnosť č. 41738/10). Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že „...členské štáty, ktoré sú viazané „prijímacou“ smernicou, vrátane Chorvátskej republiky, sú v súlade s článkami 17 až 19 tejto smernice povinné aj v konaní podľa nariadenia Dublin III poskytnúť žiadateľom o azyl potrebnú zdravotnú starostlivosť a lekársku pomoc, ktorá zahŕňa aspoň pohotovostnú zdravotnú starostlivosť a nevyhnutnú liečbu chorôb a závažných duševných porúch. Za týchto okolností a v súlade so vzájomnou dôverou medzi členskými štátmi existuje silná domnienka, že liečba ponúkaná žiadateľom o azyl v členských štátoch bude primeraná...“ (bod 70).

25. Vo vyššie spomínanom rozsudku však Súdny dvor nevyklúčil, že odovzdanie žiadateľa o azyl, ktorého zdravotný stav je osobitne závažný, môže pre dotknutú osobu samo osebe predstavovať skutočné riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle článku 4 Charty, a to bez ohľadu na kvalitu prijatia a starostlivosti dostupnej v členskom štáte zodpovednom za posúdenie jej žiadosti. V dôsledku toho pokiaľ žiadateľ o azyl predloží, predovšetkým v rámci konania o opravnom prostriedku objektívne dôkazy, spôsobilé preukázať osobitnú závažnosť jeho zdravotného stavu a významné a nezvratné dôsledky, ktoré by mohlo so sebou priniesť jeho odovzdanie, orgány dotknutého členského štátu, vrátane jeho súdov, nemôžu ignorovať tieto dôkazy. Sú naopak povinné posúdiť riziko, že takéto dôsledky nastanú, keď rozhodujú o odovzdaní dotknutej osoby, alebo v prípade súdu, o zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní (bod 73 a 75 rozsudku Súdneho dvora).

26. Avšak aj za takej situácie Súdny dvor ponechal uplatnenie čl. 17 Dublinského nariadenia na rozhodnutí členských štátov. Pokiaľ by zdravotný stav žiadateľa bol natoľko závažný, že by jeho odovzdanie predstavovalo skutočné riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania, ktoré nie je možné využiť ani opatreniami, prijatými podľa čl. 29 až 32 Dublinského nariadenia a kapitoly III vykonávacieho nariadenia Komisie (ES) č. 1560/2003, bolo by povinnosťou orgánov členského štátu odložiť výkon rozhodnutia o odovzdaní dovtedy, keď sa zdravotný stav žiadateľa zlepší. Ak by sa prípadne zistilo, že zdravotný stav žiadateľa sa nemusí počas šesťmesačnej lehoty podľa čl. 29 ods. 1 Dublinského nariadenia zlepšiť, alebo že dlhodobý odklad by znamenal riziko zhoršenia stavu žiadateľa, môže sa žiadajúci členský štát rozhodnúť, že sám posúdi jeho žiadosť, aplikujúc čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia.

27. V tomto prípade ani z preskúmaného rozhodnutia, ani zo spisu nevyplývajú žiadne dôvody, pre ktoré sa možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov o azyl v Českej republike existujú systémové chyby, predovšetkým pokiaľ ide o prístup k zdravotnej starostlivosti, čo napokon sťažovateľ ani netvrdil. Podľa názoru kasačného súdu nemožno na základe sťažovateľových tvrdení (ktoré nepodložil žiadnymi dôkazmi) dospieť k záveru o tom, že sa u neho jedná o závažné ochorenie a jeho odovzdanie do Českej republiky by predstavovalo skutočné riziko neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania.

28. Záverom kasačný súd dodáva, že je povinnosťou žalovaného vychádzať z tvrdení žiadateľa o udelenie azylu, preto pokiaľ zo spisového materiálu nevyplýva akýkoľvek poukaz sťažovateľa na jeho údajné psychické problémy, nebolo možné žalovanému vytknúť, že na tento účel nevykonal dokazovanie, resp. že sa k danej problematike, v procese zvažovania aplikácie čl. 17 Dublinského nariadenia nevyjadril. Kasačný súd, uvedomujúc si povinnosť správnych súdov v prípade správnej žaloby vo veci azylu postupovať podľa § 206 ods. 4 S.s.p., prihliadol na sťažnostný bod týkajúci sa psychického stavu sťažovateľa, a v zmysle vyššie uvedených úvah dospel k záveru o jeho neopodstatnenosti.

29. V súvislosti s druhým dôvodom, o ktorý sťažovateľ opieral svoju žiadosť o aplikáciu čl. 17, t. j. že jeho odovzdaním do Českej republiky dôjde k porušeniu jeho práva na rodinný a súkromný život podľa čl. 8 Dohovoru, nakoľko je otcom dvoch maloletých dcér, občianok Slovenskej republiky, ktoré nevidel od roku 2005, pretože ho s nimi opustila ich biologická matka, však sťažovateľ v dotazníku uviedol, že v súčasnosti žijú v Českej republike hoci neskôr v dotazníku, ako aj v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti uviedol, že sa majú nachádzať na území Slovenskej republiky.

30. Kasačný súd pripomína, že na aplikáciu čl. 17 Dublinského nariadenia nie je právny nárok a je teda na úvahe správneho orgánu, ako rozhodne. Pri použití voľnej úvahy je však povinný rozhodovať tak, aby bola zachovaná právna istota a predvídateľnosť jeho postupu v súlade so zákonom a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/12/2010). Správny orgán postupujúc v súlade so zásadou individuálneho posudzovania žiadosti o udelenie medzinárodnej ochrany sa v rámci ústavných mantinelov môže pohybovať relatívne voľne v medziach správneho uváženia a pokiaľ sa v konaní vyskytne prvok, spochybňujúci vhodnosť odovzdanía žiadateľa do inej členskej krajiny na účely posúdenia jeho žiadosti, musí sa s touto skutočnosťou vysporiadať a vysvetliť dôvody, ktoré ho viedli k

prijatému záveru o nedôvodnosti aplikácie čl. 17 Dublinského nariadenia v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

31. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa predmetnou otázkou zaoberal a svoje závery aj primerane odôvodnil. Najmä uviedol, že odovzdaním sťažovateľa do Českej republiky nedôjde k porušeniu jeho práva na rodinný život, tak ako mu ho garantuje článok 8 Dohovoru, ale nanajvýš k sťaženiu výkonu tohto práva. Zároveň poukázal na rodinnú situáciu sťažovateľa, kedy práve jeho bývalá manželka bráni jeho kontaktu s dcérami a pripomenul, že sťažovateľ za dvanásť rokov nevyriešil svoju rodinnú situáciu. Jeho bývala manželka, podľa tvrdenia sťažovateľa, zjavne odmieta jeho kontakt s ich dcérami bez ohľadu na to, v ktorej krajine by sa nachádzali. Preto dospel k záveru, že prevzatie zodpovednosti za posúdenie jeho žiadosti o azyl zo strany Slovenskej republiky by mu neumožnilo uplatňovať si svoje rodičovské práva a právo na rodinný život vo väčšom rozsahu, ako tomu bolo doposiaľ.

32. Navyiac žalovaný dôvodne poukázal na to, že sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy a ani počas pohovoru neuviedol, že by sa počas doby, kedy mu bolo odopreté právo na rodinný život zo strany manželky, pokúšal riešiť svoju rodinnú situáciu oficiálnou cestou za pomoci príslušných orgánov, pričom jeho život v Českej republike ako členskom štáte mu toto umožňovalo. Túto snahu prejavil zjavne až po rozhodnutí Českej republiky o jeho administratívnom vyhostení a príchode na územie Slovenskej republiky, čo odôvodňuje záver, že sa iba snaží zneužiť inštitút azylu ako prostriedok na znemožnenie jeho vrátenia do Českej republiky a jeho následného vyhostenia.

33. Žalovaný sa teda týmito otázkami zaoberal a svoje úvahy a z nich vyplývajúci záver o neuplatnení čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia v rozhodnutí dostatočne odôvodnil, preto kasačný súd sťažnostný bod, v zmysle ktorého žalovaný neodôvodnil svoj postup, resp. nesplnil si svoju povinnosť komunikovať sťažovateľovi svoje úvahy a postupy, nepovažoval za dôvodný.

34. S úvahami právnej zástupkyne sťažovateľa o možnostiach výkladu ust. § 9 zák. č. 480/2002 Z.z. pre účel zlúčenia rodiny sťažovateľa sa kasačný súd nestotožnil s poukazom, že na zlúčenie rodiny cudzinca s výnimkou prípadov uvedených v § 10, § 13b a § 31a zák. č. 480/2002 Z.z. sa vzťahuje zákon č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V.

35. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

36. O návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku podľa § 447 ods. 1 S.s.p. kasačný súd samostatne nerozhodoval, vychádzajúc z princípu, že odkladný účinok zaniká právoplatnosťou rozhodnutia správneho súdu vo veci samej (§ 186 ods. 2 S.s.p.) a teda o návrhu na priznanie odkladného účinku nie je potrebné rozhodovať tam, kde kasačný súd rozhoduje o samotnej kasačnej sťažnosti bez zbytočného odkladu potom, čo mu bola predložená (v lehote, v ktorej by rozhodoval o samotnom odkladnom účinku).

37. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v konaní neúspešný nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.